

καὶ ἀκόμη οἱ ἡλικιωμένοι θέλουν νὰ παίξουν μὲ αὐτὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀντὶ εὐχαριστήσεως δρῶντων πόνους καὶ θλίψεις καὶ τελευταίον χάνουν καὶ τὴν ψυχὴν των. Μακρὰν λοιπὸν τέκνα μου ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, διότι κεντρώνει ὡς ἐχιδνα καὶ διαγκάνει ὡς βασιλίσκος.

Η ΒΑΤΟΣ Η ΚΑΙΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΜΗ ΚΑΤΑΚΑΙΟΜΕΝΗ.

(Ἰδε ὀπισθεν σελίδα)

(Ἐξοδ. γ.)

— "Ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἔβροκε τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ του εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, εἶδε μίαν ἡμέραν μίαν βάτον νὰ καίεται καὶ ὅμως νὰ μὴ κατακαίεται καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἄγγελον Κυρίου.

Τὸ φαινόμενον ἐκείνο ἐφάνη, καὶ διακρίτως, πολὺ παράδοξον, ὅθεν ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν, διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερον τί ἔτρεχεν. Ἀλλὰ πρὶν προσεγγίσῃ τὴν βάτον, ἤκουσε φωνήν, λέγουσαν, «Μὴ πλησιάσῃς, ἀλλὰ λύσον τὰ ὑποδήματα ἐκ τῶν ποδῶν σου, διότι ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἵστασαι εἶναι ἅγιος.» Εἰς ἐκ τῶν τρόπων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τῆς ἀνατολῆς δεικνύουν τὸ σέβας των πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν εἶπαν νὰ ἐκβάλουν τὰ ὑποδήματά των, ὅταν εἰσέρχονται εἰς τοὺς ναοὺς, ἢ παρουσιάζονται εἰς τοὺς ἄρχοντας των. Οἱ Μωαμεθανοὶ τηροῦσιν αὐστηρῶς τὸ ἔθιμον τοῦτο. Οἱ Χριστιανοὶ ἀποκαλύπτουν τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον σεβασμοῦ ὅταν εἰσέρχονται εἰς τὸν ναόν, ἢ συναντοῦν, ἢ παρουσιάζονται εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ ἄρχοντας τῆς πατρίδος των.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ὅστις διέταξε τὸν Μωϋσῆν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγρυπτον, ὁπόθεν εἶχε φύγει διὰ φόνον, καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς Ἰσραηλῖτας ἐξ αὐτῆς.

Ὅταν δὲ ὁ Μωϋσῆς τὸν ἠρώτησε ποῖος ἦτο, ὅστις τὸν ἀπέστειλε μὲ μίαν τοιαύτην παραγγελίαν, ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη, «Εἰπὲ εἰς αὐτούς, ὅτι ὁ Ὡν σὲ ἀπέστειλεν.» Ὁ Ὡν ὁ Ὡν ὁ Ὡν ὁ Ὡν.

Ὅνομα σημαῖνον ἀνθυπαξίαν καὶ πάντα τὰ παρεπόμενα αὐτῇ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνέλαβεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ὁ Χριστὸς, ὡς Θεός, ὡς βλέπομεν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν. «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ὡν, καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ.» (Ἀποκ. α. 8.)

Ὡς τοιοῦτον, λοιπόν, πρέπει νὰ τὸν φανταζώμεθα νὰ τὸν προσκυνῶμεν, νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸν ὑπακούωμεν πάντες.

ΟΦΕΙΣ ΚΡΟΤΑΛΙΑΙ.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων τρέμουν ὅλους τοὺς ὄφεις. Ὑπάρχει κάτι τι εἰς τὸν ὄφιν, τὸ ὁποῖον προξενεῖ φόβον καὶ ἀποστροφήν. Ἀλλ' ἡ θεὰ τοῦ κροταλίου εἶναι πράγματι τρομερὰ ἐνεκα τοῦ θανατηφόρου δαγκώματός του. Τὸ δηλητήριο τοῦ ὄφεως τοῦτου εἶναι τόσον ἰσχυρόν, ὥστε φονεύει ἕνα σκύλον εἰς 20 πρῶτα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἕνα ἄνθρωπον εἰς ὀλίγην ὥραν.

Οἱ ὄφεις οὗτοι ἔχουσι κεφαλὴν πεπιεσμένην, τὸ δὲ σῶμά των ἔχει κελίδας λευκὰς καὶ μαύρας, αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν τὴν ὄφιν ποικιλόχρουν. Ἀπαντῶνται δὲ καθ' ὅλην τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν καὶ πολλοὶ κατ' ἔτος εὐρίσκουν θάνατον ὀδυνηρὸν ἐκ τοῦ δαγκώματος αὐτῶν. Εὐτυχῶς τὰ δυστυχήματα ταῦτα δὲν εἶναι τόσον συχνά, ὅσον ἠδύναντο νὰ ἦναι, ἂν μὴ ἔφερον εἰς τὸ ἄκρον

τῆς οὐρᾶς αὐτῶν πέταλά τινα, ἅτινα, μικρὸν πρὶν δαγκάσουν, κροταλίζουν καὶ οὕτως εἰδοποιοῦν τὸν ἄνθρωπον περὶ τῆς παρουσίας τοῦ ὄφεως τοῦτου εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθίσταται προδεκτικός.

Ὁ κροταλίας δὲν ἀγαπᾷ τὸ νερόν, ἀλλ' ὅταν εἶναι ἠναγκασμένος νὰ περάσῃ λίμνην ἢ ποταμόν, πράττει τοῦτο κρατῶν τὴν κεφαλὴν του περὶ τὸν ἡμισυ πόδα ὑπεράνω τοῦ ὕδατος καὶ πλέει μετὰ πολλῆς ταχύτητος.

Οἱ ἐνασχοληθέντες εἰς τὰς ἔξεις τοῦ ὄφετος τοῦτου δι' ὁμοιοῦνται ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς πέταλα ὑποδεικνύουν τὴν ἡλικίαν τοῦ ὄφεως, ἐκάστου αὐτῶν ἀντιδτοιχοῦντος πρὸς ἕν ἔτος. Ὅπως οἱ κόμβοι ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν βοῶν, ὁ μὲν πρῶτος δεικνύει ὅτι εἶναι 4 ἐτῶν, ἕκαστος δὲ τῶν λοιπῶν ἕν ἔτος ἀκόμη.

— Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ Κίνα περιέχει 20 φορές περισσότερους γαϊνθρακας παρὰ ὅσοι εἶναι εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην.

Ὁφεις κροταλίας.